

дѣто мнозина са отдаватъ въ рѣцете на отдѣлни учители. На одного отъ обличителите на богомилството било нужно да търси такавъ човѣкъ, отъ когото би можѣлъ да узнае точно учението на тие еретици. Други, Козма, са изказва доволно ясно, че разногласието са е отнасяло даже и до най сжщественните точки на учението: „едни, говори той, наричатъ дяволтъ творецъ на човѣкътъ и на сичките божи сжздания...; други го наричатъ „отпадшимъ ангеломъ“; трети го считатъ несправедливо икономъ (строитель)..., защото мнѣнията имъ са не сжглашаватъ и кжсатъ са на сѣка една страна, като гнило сукно.“ Както ще да видиме тутаки, оние, които сж считале Сатанаила само за „отпадналь“ ангель, сж са уклоняле доволно значително отъ собственното богомилство и сближале сж са въ понятията съ православните.

Основание на богомилското учение е билъ манихейскиятъ дуализмъ, който е признавалъ двѣ начала, добро и зло, еднакво силни и сѣюга въ борба между себѣ си. Богомилите сж отговаряле положително на темниятъ вопросъ: „защо богъ е сжздалъ дяволтъ между хората?“ Богомилството е признавало Св. тройца, но разбирало я е неправилно, и преобжрщало е сжвжршенно наопаки християнските догмати за вжплощението, за земниятъ животъ на спасителтъ и др. т. Вѣтхиятъ завѣтъ богомилите сж отбжлсвале, като порождение на злиятъ духъ, не вѣрвале въ книгите на Моисей и на другите пророци и мислиле, че до пришествието на спасителтъ хората сж са повинѣвале на злиятъ духъ, отъ когото сж получили законтъ. Царството божие на земята, по тѣ-